

— Ἀσπάσθητι αὐτήν ! ἀνέκραξε τὸ πλῆθος διπλασιάζον τὴν εὐθυμίαν του, ἔχεις δικαίωμα τοῦ ἀσπασμοῦ !

Αἱ δύο νέαι καρδίαι ἔμειναν ἄφωνοι· ἐπὶ μὲν τῆς Σουζάνης ἐζωγραφεῖτο θανάτου ὠρότης· ἐπὶ δὲ τοῦ κυνηγοῦ θρηνηδὲς ὄνειροπόλημα.

— Ἀσπάσθητι αὐτήν, κοῦφε ! ! ἐπανελάβον οἱ θαταί.

Ὁ Δανιὴλ ἐβόησε βλέμμα ὀργῆς καὶ καταφρονήσεως πρὸς τὴν παραλίαν.

— Ἀνόητοι ! ἐφώνησε μὲ τόνον βαθείας μελαγχολίας· τί ὠρελεῖ ὁ ἀσπασμὸς γυναικὸς ἣτις δὲν σὰς ἀγαπᾷ ;

Ἡ Σουζάνη διὰ κινήματος αὐτομάτου ἡ ἀκατακλήτου, δρᾷττεται τότε τῆς χειρὸς του, καὶ

— Δανιὴλ ἐστέναξε διὰ φωνῆς ἀδυνάτου, οὐδένα ἄλλον ἠγάπησα ποτὲ ἐκτός σέ . . .

Ὁ ἰσχυρὸς ὀρεινὸς μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ ἡμιθανὴς, τὸσον ἡ ἐξομολόγησις αὕτη τῷ ἦτον ἀνέλπιστος.

— Σουζάνη εἶναι ἀληθὲς . . . εἶναι δυνατόν; . .

Ἡ Κεντήτρια χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ, τῷ ἐπαρουσίασε τὴν πορείαν ἐφ' ἣς φλέγον ἐρύθημα διεδέχθη τὴν θανάτου ὠρότητα. Ὁ Δανιὴλ τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας του μὲ φρενήρη ἀγαλλίασιν.

Νέα πάλιν ἐκρηγνῆς γελῶτων, σπιδρῶν κραυγῶν, καὶ χειροκρατημάτων, ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Δούβ. Ὁ ἀνθρώπινος οὗτος θόρυβος ἐπαπέφερε τὴν νεάνιδα εἰς ἐσπύην.

— Καὶ ἤδη ἀνχωρήσων, ἐφέλλισεν ἀποσπῶσα ἐαυτὴν τῶν συστολῶν τοῦ Δανιὴλ· ὀρείλομεν νὰ χωρισθῶμεν ἴσως διὰ παντός . . . ὅτι καὶ ἀνσυμβῆ οἴκτειρεν Δανιὴλ, τὴν δυστυχῇ Σουζάνην ;

— Τί λέγεις ! Νὰ χωρισθῶμεν ἤδη ! ἀνέκραξεν ἐνθέρμως ὁ ὀρεινός· Ἄ ! τί δυνήσεται νὰ μᾶς χωρίσῃ ὅταν μὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ἀγαπῶ ; Δὲν εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἐλεύθεροι τῶν πράξεών μας ; Δὲν σὲ ἀφίνω πλέον, καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ ὑπερασπίσω κατὰ . . .

— Αὕτη εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ μικρᾶς παραπορᾶς, διέκοψε ταχέως ἡ Κεντήτρια. Δανιὴλ δὲν σοὶ προειδοποίησα ὅτι δὲν ἐδυνάμην νὰ ἀνῆκω εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὸν Λαμβέρτην ; Δὲν ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον τοῦτο . . . μὲ ἐβάρυνεν ὡς τύλις συνειδότος . . . Ἦδη δὲ θέλεις μὲ οἴκτειρε, μὲ κλαύσει ἴσως ὅτε δὲν θὰ ἦμαι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Ἐκάστη τῶν λέξεών σου δι' ἐμὲ εἶν' αἰνιγμα ! Δι' εὐσπλαγχνίαν ! ἐξηγηθῆτέ με . . .

— Μηδὲν, μηδὲν . . . μὴ ζήτηί νὰ ἐννοήσῃς . . . Ἄλλ' ἐρχονται, σὲ ἰκετεύω νὰ ἀνχωρήσῃς.

Γῶντι, μεγάλη λέμβος ἐπλησίαιζε καὶ ἤδη ἤκούοντο οἱ γέλωτες καὶ οἱ δεικτικοὶ ἀστεῖσμοὶ τῶν ἐπιβιτῶν αὐτῆς.

— Πολὺ ἔμεινες, ἐπινέλαθεν ἡ Σουζάνη· θὰ ἴδωσι τὰ δάκρυά μου, τὴν σύγχυσιν μου ὡς καὶ

τὴν ἰδικήν σου . . . Θὰ γίνω ὁ μύθος τοῦ χωρίου . . .

Τόσοι τρόμος ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἦθος τῆς Κεντήτριας, ὥστε ὁ νέος δὲν ἀντέτεινε πλέον.

— Ἰπακούω σοὶ κατὰ τοῦτο, Σουζάνη, τῇ εἵπῃ διὰ πεπιγμένης φωνῆς· ἀλλ' ὁ ἴδιος Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ σὲ ἐπανάιδω ὅπως σὲ ζητήσω τὴν ἐξηγήσιν τῶν μυστηρίων τούτων.

Καὶ ἐπήλθῃσεν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν. Ἐνῷ δὲ πρὸς τὴν ὄχθην ἐκολύμβη, δις καὶ τρίς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐστρεψέ πρὸς τὴν Κεντήτριαν ἣτις, ἐπαναλαβούσα τὰς κόπας τῆς ταχέως ἀπεμακρύνετο. Φθάσας δὲ εἰς τὴν ὄχθην περιεκυκλώθη ὑπὸ πλῆθους θεατῶν, οἵτινες τῶν ἐστενοχώρου διὰ τῶν ἐρωτήσεών των.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Δανιὴλ, τῷ εἶπε σκώπτων ὁ δῆμαρχος Σουηδὸς, μέγαν κίνδυνον ὑπέστης ἐκτεθειμένος εἰς τὴν προσβολὴν τὴν μεγίστης ἀσθενείας διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν κοκωνίτζαν.

— Ἐκτὸς τοῦτο, φίλε, ἐπινέλαθεν ὁ γέρον Λαμβέρτης γελῶν, ἡ ἀξιολύβητος ἀδελφὴ μου εἶναι ὀλίγον σοβαρὰ καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐσυγχώρει τὸν χαμένον τοῦτον νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της.

— Ναί, ναι, ὑπέλαθεν ὁ ὑπολοχαγὸς προσκολῶν κακεντρεχὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου Σουηδοῦ, ὁ κύριος Στέιτχάχ πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ καθόσον ἡδυνήθην νὰ κρίνω ἀπ' ἐδῶ. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἐλέγχθησαν ἀρκετὰ ὠραῖοι λόγοι εἰς τὴν μακρὰν ταύτην συνέχευσιν.

Ὁ Δανιὴλ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐπέφερε διὰ στερεᾶς φωνῆς.

— Ναί, ὑπολοχαγε Λαμβέρτη, ὁ λόγος ἐγένετο περὶ πραγμάτων σπουδαιωτάτων, ἀλλ' εἰσέτι δὲν γνωρίζω τὰ πάντα . . . τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν μάθω ταῦτα, δυστυχία τοῖς ἐνόχοις ! !

Καὶ ἐχάθη ἐν τῷ πλῆθει· ὁ ἀξιωματικὸς ἐφάνη διὰ τινος στιγμᾶς, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν κράξῃ, νὰ τὸν ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών του· ἀλλὰ μετενόησε καὶ ἐψιθύισε μετὰ τῶν ὁδόντων του.

— Ἄ ! ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ κάμωσι . . . ἰδέμεία ἐλπίς ἀπὸ τὴν δύσκολον ταύτην καὶ ὀδυνηρὴν χωρικὴν ! ἄς νυμφευθῇ τὸν ὀρεινόν της καὶ ἄς με ἀφήσουν ἐν εἰρήνῃ. Ἐβαρύνθη πλέον τὴ κορασίδα ταύτην . . . εἰς τὸν δαίμονα αἱ Λουκρετίαι. (ἀκολουθεῖ)

Η ΤΙΜΩΡΗΘΕΙΣΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ.

Ἰραίαν τινὰ πρῶτον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου δύο καὶ νίδες περιεδιάβαζον συνομιλοῦσαι, ἐντὸς ὠραιότητος τοῦ κήπου, ἐξαρτωμέναι ἐκ τινος ἀγροκηπίου. Ἦτο

λαμπρὸς θερινὸς ἥλιος· μικρὰ λευκὰ νέφη, τῶν ὁποίων ἡ θεὰ ἦτον ἀπαλωτέρα παρὰ τὸν χνοῦν τοῦ κύκνου, ὥλισθαίνον ὑπὸ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ ὡς αἱ μετάρσιαι πτέρυγες ἐναερίου ὁδοιπόρου.

Αναμφιβόλως ἡ συνδιάλεξις τῶν δύο νεανίδων ἦτο πολλὰ ἐνδιαφέρουσα, διότι αἱ διάπυροι παρειαὶ των, τὰ σπινθηροβόλουντα ὄμματα των, καὶ ἡ ζωηρότης διὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλασσαν τὸν διάλογόν των, ἐδείκνυνον ὅτι ἡ συνδιάλεξις των δὲν ἦτον ἐκ τῶν συνηθῶν. Ἦρκει δὲ μόνον νὰ ἴδῃ τις αὐτάς, καὶ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔλεγον τὰ μυστικὰ τῶν νεαρῶν καρδιῶν των.

Αἱ δύο χαρίεσσαι νεανίδες μας ἦσαν ἡ Ἔμμα, θυγάτηρ τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ Μολδέν, καὶ ἡ μὴ Λαίτσα Κούνινγκαμ, θυγάτηρ γεναίου καὶ τιμίου συνταγματάρχου φίλου τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Λαίτσα ἦτον ἀγαθὴ καὶ θελκτικὴ, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν χαρακτῆρά της ἐλάττωμά τι τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐμπνεύσει σοβαρὰς ἀνησυχίας εἰς προσεκτικὴν μητέρα. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ πτωχὴ νεάνις εἶχεν ἀπολέσει νηπιόθεν αὐτὴν τὴν ἀσφαλὴ καὶ ἀφωσιωμένην ὁδὴν ὅν, ἥτις καθιστᾷ τόσον γλυκείας τὰς πρώτας τοῦ βίου ἡμέρας. Μείνασα ἡ μόνη παρηγορία τοῦ ἀπαρηγορήτου συνταγματάρχου, ἡ Λαίτσα ἐδοκίμασε τὰς συνεπειὰς τῆς ἀπερίσκεπτου ταύτης· φιλοστοργίας, ἥτις μᾶς καθιστᾷ δεσμῶτας τοῦ παιδὸς τοῦ ὁποίου ἐχρεωσοῦμεν νὰ ἡμεῶτα οἱ κύριοι. Ἀπῆσα ἡ αὐστηρότης τοῦ πατρός της πρὸς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πείσῃ ὥστε νὰ καταδικάσῃ τὰς παιδίδιας τῆς νηπιότητος· καὶ, εἰς τὰ ὅμματα τοῦ πολὺ ἀδυνάτου Κούνινγκαμ, ἡ θυγάτηρ του ἐφαίνετο ἀκόμη παιδίον καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, ὃ οὐ εἶχε γένει ἐντελὲς γυνή. Ἐξηκολούθει νὰ τὴν ὀνομάζῃ μικράν του θυγατέρα, μικράν του Λαίτσαν, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ περὶ τοῦ χρόνου, ὅστις τῆς εἶχεν ἤδη προσδιορίσει θέσιν ἐντὸς τῆς κοινωρίας. Οὕτως, ἡ νεάνις, πάντοτε θωπευομένη καὶ κολακευομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της, εἶχεν ἐγῶσιμόν τινα, ὅστις ἐβλαπτε τὰ λαμπρὰ προτερήματά της.

Ἡ Λαίτσα ἦτο φιλάρεσκος, καὶ δυστυχῶς ἡ ἐντελής ὠραιότης της τῆς ἐδίδε σχεδὸν τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας, ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ θυγάτηρ του ἦλθον ν' ἀπεράσωσιν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μολδέν, καὶ ἡ Λαίτσα μετὰ τῆς Ἐμмы εἶχον δραπετεῦσαι ἀπὸ τὴν αὐγὴν, διὰ νὰ διακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλας τὰ μυστικὰ των.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι μέλλεις νὰ νυμφευθῇς, Λαίτσα; ἠρώτησεν ἡ Ἔμμα τὴν θελκτικὴν σύντροφόν της.

— Μάλιστα, ἀληθέστατον, ἀπεκρίθη αὕτη μὲ θριαμβεῖον μειδιάμα· θὰ γενῶ μιλέδην, θὰ ἔχω ὠραιάν ἄμαξαν καὶ θὰ πηγαίνω εἰς τὴν αὐλήν.

— Καὶ πῶς ἔγειναν ὅλα ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ καλὴ Ἔμμα, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φθάνου δι' ὅλην τὴν εὐτυχίαν, δι' ἣν ἐκχυχάτο ἤδη ἡ κομψὴ σύντροφός της.

— Ὅλα ταῦτα ἔγειναν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὠραίων μου ὀφθαλμῶν, εἶπεν ἡ Λαίτσα, τραπεῖσα εἰς θορυβώδη γέλωτα.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἔμμα ὁ ἔρως τοῦ μνηστῆρός σου μοι φαίνεται τότε ἐλαφρότατος, διότι ἤκουσα πάντοτε τὴν καλὴν μου μητέρα νὰ λέγῃ ὅτι μόνον τὰ τῆς ψυχῆς προτερήματα προσηλοῦν καὶ καταθέλγουν τοὺς συζύγους.

— Δυνατὸν, Ἔμμα, διέκοψεν ἡ φιλάρεσκος νεάνις, μετ' ἐλαφροῦ σκαπτικοῦ μειδιάματος. Ἡ μήτηρ σου ἐκπληροῖ τὸ καθήκόν της, νοουθετοῦσά σε· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον εἶν' ἀληθὲς ὅτι ὁ λόρδος Περεὺ μὲ λατρεῖ διὰ τὴν ὠραιότητά μου, καὶ ἐὰν ἤμην καλὴ ὡς τὴν Ἰουλίαν καὶ γλυκεία ὡς τὴν Ἀραβέλλαν, εἶχον δὲ τοὺς μακροὺς ὁδόντας τῆς πρώτης καὶ τὴν χονδρὴν καὶ ἐρυθρὰν κόμην τῆς δευτέρας, ποτὲ δὲν ἤθελα γίνε· μιλέδην, καὶ μάλιστα, ἐνῶ ὁ πατήρ μου δὲν εἶναι εὐκατάστατος, ἤθελον ἀναμφιβόλως αὐξήσει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀξιοτίμων γεροντοκορασίων, ἅτινα στολίζουσι τὸ Λονδίνον.

— Εἶσαι, ἐντοσοῦτῳ, σκοπτικὴ κόρη, Λαίτσα, εἶπεν ἡ Ἔμμα μειδιάσασα καὶ αὐτὴ ἀκούσιως, καὶ οἱ ἀστεῖμοί σου διὰ τὰς πτωχὰς φίλας μας δὲν μὲ λέγουσι ποσῶς πῶς ἡδυνήθης νὰ κατορθώσῃς τὴν λαμπρὰν ταύτην κατάρκτησιν.

— Ἐ! ἄ; ἦναι! ἀγαπητὴ Ἔμμα, ὠραία! μου περίεργε, θέλω σὲ τὰ διηγηθῇ κατ' ἑκτασιν. Ἦμην πρὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς μετὰ τοῦ καλοῦ πατρός μου, εἰς τῆς κυρίαν Κλεβελέανδου, ὅπου ἐμέλλομεν νὰ ἀπεράσωμεν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς πόλεως. Ἡ μιλέδην ἀγαπᾷ πολὺ τὸν πατέρα μου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ φίλος τοῦ γηραιοῦ λόρδου.

Ἡ πρώτη ἡμέρα ἀπέβη ὀχληροτάτη. Φαντάσθητι Ἔμμα, ὁμήγυριν πρεβεθυκῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἔτι πλέον γηραιῶν, οἵτινες δὲν ὠμίλουν ἢ περὶ τεῖου, βιότ, καὶ κυναρίων. Ἦτον ἀνυπόφορος μονοτονία! Καὶ ἐγὼ ἐμέτρουν ὄχι μόνον τὰς ὥρας, ἀλλὰ καὶ τὰ λεπτὰ τὰ ὁποῖα ἐμέλλον ἀκόμη νὰ παρέλθωσιν εἰς τὴν ἐν τῷ πύργῳ διαμονὴν μας, ὅτε τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, μέγας θόρυβος ἵππων, ἄμαξων, γελώτων καὶ φωνῶν χαρμωδῶν μᾶς ἀνήγγειλε συνοδίαν ξένων ἦτον μονοτόνων παρὰ τὰς μουμίας, αἵτινες μᾶς ἐτίμησαν.

— Ἄ! ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Λόρδου Περεὺ, τοῦ ἀνεψιῦ μου, εἶπεν ἡ μιλέδην ῥίπτουσα φιλόστοργον βλέμμα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, διότι ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν ἀνεψιὸν ὡς ἑδῖόν της υἱόν. Ναι, εἶν' αὐτός, καὶ μετὰ καλῆς καὶ πολυαίθριου συνοδείας· ἔκαμε καλὰ καὶ ἦλθε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ, αἱ! τέκνον μου, ἐξηκολούθησε τύπτουσά μου ὀρμητικῶς τὸν ὦμον.

Ἐν ᾧ ἔμελλον ν' ἀποκριθῶ, αἰφνιδίως ἠνέωχθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, καὶ ὠρατὸς τις καὶ ὕψηλός νεανίας ἐβρίθθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καλῆς Κλεβελάνδου.

Ἀρ' οὐ ἀνταπέδωκε πολλαπλασίως τὰς γλυκειάς ὥπεις τὰς ὑποίας τῆς ἔκαμεν ὁ ἀνεψιός της, ἡ μιλέδη τὸν παρουσίασε γενικῶς εἰς ὅλους, ἰδίως δὲ εἰς ἐμέ.

— Ἰδοὺ ἡ κυρία Λαΐα Κούνινγκαμ, τοῦ εἶπεν, ἀξιολύπητός τις νεᾶνις, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι πολὺ μεμονωμένη ἐδῶ ἄνευ τῆς ἀφίξεώς σας, λόρδε Οὐίλλιαμ, διότι μόνη μεταξὺ ἡμῶν ἔχει τὴν εὐτυχίαν τῆς νεότητος.

Φροντίσατε λοιπὸν νὰ τὴν περιποιηθῆτε, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τὸ Μέγαρον Κλεβελάνδου εἶναι θελκτικὴ διαμονή.

Ὁ λόρδος Περεὺ μ' ἔχαίρετρε, καὶ ἐγὼ, ὡς ἡ ἀγνή, τοῦ ἀνταπέδωκα κατακοκκινίζουσα τὴν ὑποκλήσιν του.

Ἄ διάβολο! Τί εὐμορφος κόρη! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὁδόντων του, ἀπομακρυνόμενος διὰ νὰ παρουσιάσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους εἶχε φέρεῖ εἰς τὸ μέγαρον.

Ἦκουσα, ὡς βλέπεis, τὴν ὀλίγον ἀνοίκειον ἔκφωνήσιν του. Οἶδα μὲν χάριν διὰ τὴν φιλοφρόνησίν του, ἀλλὰ τὸ ὕψος τὸ ὅποιον τῆς ἔδωκε, μὲ ἀπῆρσεν ἐντελῶς, καὶ ὑπεσχέθην νὰ τὸν κάμω νὰ μετανοήσῃ. Λοιπὸν ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔλαβον ὕψος ἀξιοπρεπὲς καὶ ψυχρὸν, κατὰλληλον ὥστε νὰ τοῦ δώσω νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἀπρεπὲς τῶν λόγων του.

Ἄπαν τὸ μικρὸν μου τέχνασμα διήρκεσε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Ὁ λόρδος Περεὺ προσβλήθεις διὰ τὴν αὐστηρότητά μου, μὲ παρσπονέθη ζινητῶς, ἐξηγήθην καὶ ἐγὼ, καὶ τελευταῖον, τὸ σύμπρασμα τούτων ὅλων ἦτον ἐπίσημος αἰτησις γάμου τὴν ὁποίαν ὁ νέος λόρδος ἐπρότεινε δι' ἐμέ εἰς τὸν πατέρα μου. Ὁ καλὸς συνταγματάρχης μὲ ἐσυμβουλεύθη καὶ εἰς τὴν καταφατικὴν ἀπόκρισίν μου ἐδέχθη ὡς γαμβρόν του τὸν εὐγενῆ Περεὺ. Ἰδοὺ, φιλότατη Ἐμμα, πῶς ἡ Λαΐα Κούνινγκαμ μετὰ νὰ γίνῃ προσεχῶς πλουσία καὶ μεγάλη κυρία.

Ἡ Ἐμμα ἔσεισε θλιβερώς τὴν ὠρχίαν ξανθὴν τῆς κεφαλὴν.

— Καὶ πάντα ταῦτα σοὶ ὑπόσχονται τὴν εὐτυχίαν, φιλότατη Λαΐα; εἶπεν αὕτη θλίβουσα τρυφερώς μίαν ἐκ τῶν τῆς φίλης τῆς χειρῶν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της· φοβοῦμαι μήπως εἰς ταύτην τὴν συζυγίαν, ὡς ἤθελεν εἰπεῖ ἡ ψυχρὰ Κυρία Βαλθὲ, ἐνυπάρχει ἔνωσις φιλαρσεκειᾶς καὶ αὐταρσεκειᾶς, διότι ἐξ ἀρχῆς εὕρισκω τὴν διαγωγὴν τοῦ Λόρδου Περεὺ πολὺ ἐλαφρὴν, ἀλλὰ τώρα ἀφοῦ τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν, ἐπρόσθεσεν αὕτη πλέον φαιδρῶς βλέπουσα τὸ μέτωπον τῆς φίλης της σκιαζόμενον ὑπὸ δυσχερείας, ἃ; ἀφήσωμεν τὰς διδασχὰς εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον κύριον Σπέχερ, τὸν ἱερέα μας καὶ ἃ; ἐνασχοληθῶμεν εἰς τὴν ἐν-

δυμασίαν τοῦ γάμου, διότι θέλω νὰ σὲ τιμήσω, ἐκλαμπροτάτῃ Μιλέδῃ.

Καὶ δμιλοῦσαι οὕτω πως, αἱ δύο νέαι φίλαι ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἦδη αἱ οἰκογένειαι εἶχον συνέλθει διὰ νὰ προγευθῶσιν.

— Ἰδοὺ παράδοξός τις εἰδήσεις, εἶπεν αἴφνης ἡ Ἀλίσση Ματαῖν ἀναγινώσκουσα μεγαλοφώνως ἐφημερίδα τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

« Ἀναγγέλλουσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν ἱπποδρόμιον εἰς Ἐλιγκῶνα, ὅπου ἡ θελκτικὴ Κυρία Λουκία Στέρχ θέλει ὀνομασθῇ βασιλὶς τοῦ κάλους καὶ θέλει διανεῖμει τοὺς στεφάνους εἰς τοὺς νικητάς. »

— Εἶναι βασιλεία ἀρπαχθεῖσα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διέκοψεν ἡ Λαΐα, ὑψοῦσα ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους της.

— Ἄπαγε! Λαΐα, ἄπαγε, ὁ φθόνος εἶναι κακὸν ἐλάττωμα, εἶπε μετὰ σοβαρότητος γλυκειάς, ἡ ἀξιοτίμος κυρία Μολδὲν.

— Ἄδικον, μάλιστα, ὑπέλαβε πικρῶς ἡ Λαΐα, ἀλλὰ φθόνος, ἐξηκολούθησε ῥίπτουσα τὰ ὀμματα τῆς ἐπὶ κατόπτρου κειμένου ἀπέναντι αὐτῆς, δὲν ἤθελα ποτὲ πιστεύσει ὅτι ἡδύνατό τις νὰ μὲ ὑποπτεύῃ ὅτι συνέλαβον τοῦτον, ἄνευ τῶν δικαιοτέρων αἰτιῶν.

Ἡ Κυρία Μολδὲν ἤθελε κάμει νέας ἐπιπλήξεις εἰς τὴν φιλάρσεκον νεάνίδα· ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν μικρὰν ταύτην ἐπίπληξιν, πολλὰ δικαίαν ἐν τούτοις, ὁ συνταγματάρχης Κούνινγκαμ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐντιμον Κυρίαν καὶ τῇ προσέφερε τὸν βραχίονά του διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν.

Αἱ μικραὶ αὐταὶ οἰκιακαὶ σκηναὶ ἐπανελαμβάνοντο συνεχῶς, καὶ ὅμως ἡ Λαΐα ἠγαπάτο θερμῶς παρὰ τῇ οἰκογενεῖα τοῦ ἱατροῦ ὅστις ὡς πρὸς τὰ ἐλάττωματά της, συνεμερίζετο τὴν τυφλὴν ἀδυναμίαν τοῦ πατρός της.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰ διάφορα συμβεβηκότα δι' ὧν ἀρχίζει ἡ ἱστορία αὕτη, ὁ λόρδος Περεὺ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς κατοίκους τοῦ... ὅπου ὁ συνταγματάρχης Κούνινγκαμ, καὶ ἡ ἀξίερατος μνηστὴ τοῦ νεαροῦ λόρδου εὕρισκοντο εἰσέτι, καὶ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν, ἥτις ἔμελλε νὰ τελεσθῇ εἰς τὴν Ἐγκλικτῶνα.

Ἡ κυρία Μολδὲν, ἡ καλὴ Ἀλίσση καὶ ἡ σεμνὴ Ἐμμα ἀπεποιήθησαν τὰς προτάσεις τοῦ πλουσίου Κυρίου· ἀλλ' ἡ φιλάρσεκος Λαΐα, δραττομένη προθύμως ταύτης τῆς περιστάσεως εἰς τὸ νὰ φανῇ ἐν μέσῳ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας τοῦ Λονδίνου, κατέπεισε τὸν λίαν φιλόστοργον πατέρα της νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ λόρδου Περεὺ.

Πόσον ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς. Ἡ εὐχαρίστησις λάμπουσα εἰς ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπροξένει παλμούς εἰς ὅλας τὰς καρδίας. Ἐπρεπέ τις νὰ ἴδῃ τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν τὴν τέως μελαγχολικὴν καὶ μονότονον, ἀντηχοῦσαν μετ' ἐκπλήξεως φωνὰς θορυβώδους χαρᾶς, καὶ τὸ

χόρτον τῶν ἐρήμων ὁδῶν τῆς καταπατούμενον ἀπὸ τοὺς πόδας λαμπρῶν ἵππων ἢ συντριβόμενον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς πλουσιῶν καὶ ταχυπόρων ἀμαξῶν. Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο ταχεῖα συνάμα καὶ εὐφρόσυνος, καὶ οἱ ἐγγύριοι θαυμάζοντες καὶ τεθελγμένοι συνῆρσαν ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς ἐορτὰς ταύτας καὶ νὰ μεθίζωσι τῶν γενικῶν εὐχαριστήσεων. Μόνοι αἱ μητέρες ἦσαν ἀνήσυχοι, ἀλλ' αἱ νεάνιδες ἔχαιρον νομίζουσαι ὅτι βλέπουσιν ὄνειρον εὐτυχίας. Ποτὲ κομψότεροι ἱππῶται δὲν τοὺς ἔχαιρέτησαν· Ποτὲ λόγοι ἡδύτεροι δὲν ἐπληξάν τὰς ἀκοάς των· καὶ πολλὰ ἡσθάνθησαν σφοδρῶς παλλοῦσαι τὰς καρδίας των, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἡγνούν.

Μεταξὺ τῶν λαμπρῶν τούτων καλλονῶν ὅσαι συνῆλθον ἐξ ὧν τῆς Ἀγγλίας τῶν πόλεων, ἡ Λαίττα ἔλαμπε πάλιν καὶ διεκρίνετο διὰ τὰς χάριτας καὶ τὰ θέλητρά της, ὥστε νὰ τὴν ἐπυνόμασθωσι ῥόδον τῆς Ἐλιγκτῶνος· ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ἕκαστος ἐθήρευσε μετὰ σπουδῆς τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ᾖ ἱππότης της· ὁ λόρδος Περεὺ, ὑπερήφανος διότι ἔβλεπε θαυμαζόμενον οὕτω πῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του, τὴν ὠδήγει πανταχοῦ διὰ νὰ συμμεθέξῃ τοῦ θριάμβου της, τοῦ ὁποίου συναμερίζετο ἐντελῶς ἡ φιλάρεσκος νεάνις.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν ταύτην, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ζωγραφίσω τὴν νέαν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ ὠριότης ἐπέφερε τὴν τρομερὰν καταστροφὴν, ἣν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν. Ἡ χοροία της εἶχε τὸ πορφυροῦν τῶν ῥόδων καὶ τὴν θελκτικὴν λευκότητα τῶν κρίνων, τὰ μεγάλα γλαυκὰ ὄμματά της, μετὰ ζωηρᾶς ἐκφράσεως ἅμα καὶ χυνότητος, ἐφαίνοντο ὅτι ἔρριπτον ἐπὶ σοῦ θέλητρός τι. Πλουσία ξανθὴ κόμη, χρυσίζουσα καὶ ἀνυψουμένη ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ μετώπου της ἐπανεπίπτεν εἰς μακροὺς βοστρύχους, ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της· τὸ ῥαδινὸν ἀνάστημά της, ἐλαφρὸν καὶ χαρῖεν, εἶχεν ἡδύ τι καὶ κυματοειδές, μεστὸν θελήτρου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐν ἐνὶ ἐφείλκουν τὰς καρδίας. Οὕτως ὅλοι οἱ νέοι οἱ ἐλθόντες εἰς τὴν ἐορτὴν ἡμιλλῶντο τίς νὰ φανῇ πλησίον της ὑποκλινέστερος καὶ φιλοφρονετικώτερος καὶ ἡ φιλάρεσκος νέα ὑπεδέχετο ὅλους ἐξίσου μετὰ τῆς αὐτῆς εὐνοίας καὶ εὐχαριστήσεως.

Ματαίως ὁ λόρδος Περεὺ τῆς ἔκαμε πολλάκις τὴν παρτήρησιν, μετὰ δυσαρεσκείας· ἡ Λαίττα ἐμειδία καὶ πάλιν ἐξηκολούθει τὰ τεχνασματά της.

— Ὅα ἦσαν μεμψίμοιρος ὅταν θὰ γίνης συζυγος, τοῦ ἔλεγε μετὰ κουφότητος καὶ ἀπερίσκεψίας, ἀλλ' ἐν τούτοις ἄφες με νὰ χαρῶ τὰς τετυταίας ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ τρελλὴ νέα διενεμε τὸ μειδιάματά της καὶ τοὺς χαριεντισμούς της εἰς τὸν τυχόντα.

Ὁ λόρδος Περεὺ ἠνωχλεῖτο ἀληθῶς διὰ τὴν δια-
Εὐτέρπη. τόμ. Ζ'. φυλλάδ. 47.

γωγὴν ταύτην, ἀλλὰ φοβούμενος μὴ φανῇ γελοῖος ὑπέκρυπτε τὴν δυσαρεσκείαν του.

Λοχαγὸς τις τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, εὐγενὴς καὶ ὠραῖος, ἐφαίνετο θηρεῶν μετὰ περισσοτέρας ζήσεως παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὴν τιμὴν τοῦ ν' ἀρέσῃ εἰς τὴν φιλάρεσκον νεάνίδα, ἥτις ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ προσέχουσα περισσότερον εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς ἀντιζήλους του.

Ἐνῷ ὁ λόρδος Περεὺ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Λαίτταν εἰς τὸν χορὸν, καὶ διετίθετο νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς τὸν πρῶτον ἀντίχορον, ὁ λοχαγὸς, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησαμεν, τὸν ἐκράτησεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸν βραχίονα, λέγων μετὰ φωνῆς τραχείας.

— Ἀφήσατε, σὰς παρακαλῶ, τὴν χορευτήριαν μου, μιλόρδε, ἐγὼ πρέπει ν' ἀνοίξω τὸν χορὸν μετ' αὐτῆς, καὶ μετὰ φωνῆς γλυκείας, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὴν Λαίταν.

— Τὴν εὐγενίαν σας ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα, κυρία, δὲν με ὑπεσχέθητε τὴν τιμὴν ταύτην;

— Νομίζω τῷ ὄντι, ὑπετραύλισεν ἡ Λαίττα, ἥτις ἔγινε κάτωχρος· ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι ταύτην τὴν λήθην, κύριε Λοχαγε, θὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ τὸν δεύτερον ἀντίχορον, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ χορεύσω τοῦτον μετὰ τοῦ λόρδου Περεὺ, τοῦ μνηστῆρός μου.

Καὶ τὸ γλυκὺ μειδιάματά της ἐζήτηε ἐναλλάξ νὰ καταπραῦνῃ τοὺς δύο ἀντιζήλους.

Ὁ νέος λοχαγὸς ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ λόρδου Περεὺ σπινθηροβόλον βλέμμα, ὡπισθοδρόμησεν ὀλίγα βήματα ὑπερηφάνως καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ σεσηρυίας, ὡς ὅταν ζητῇ τίς νὰ μετριάσῃ τὴν ὀργὴν του.

— Τότε, κυρία Λαίττα, πρέπει νὰ μὴ χορεύσετε ἀπόψε, διότι ἐὰν δὲν ἀνοίξετε τὸν χορὸν μετ' ἐμοῦ, κανεὶς, τὸ ὁμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς χορεύσῃ.

— Ὅα ἔχω ἐγὼ αὐτὴν τὴν τόλμην, εἶπεν ὁ λόρδος Περεὺ, θέλων νὰ σύρῃ τὴν τρέμουσαν σύντροφόν του· ἀλλὰ, ταχύτερος ἀστραπῆς, ὁ λοχαγὸς, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, καὶ κτυπῶν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τῆς χειρίδος του.

— Ὅχι, προτοῦ με ἱκανοποιήσης δι' αὐτὸ, ἐφώνησε καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σοῦ πληρώσω παρρηθὺς τὸ χρέος τὸ ὁποῖον σὲ ὀφείλω ἤδη.

Ἡ παράδοξος αὕτη σκηνὴ διέκοψε τὸν χορὸν, καὶ ὅλοι ὅσοι ἔτυχον νὰ ᾖ μάρτυρες αὐτῆς προσεπάθουν νὰ καταπραῦνῶσι τοὺς δύο ἀντιζήλους· ἀλλ' ἡ ὕβρις ἦτο σοβαρὰ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἱκανοποιηθῇ ἄλλως, ἢ διὰ μονομαχίας· τὸ ἡσθάνοντο πάντες καὶ ἐφριττον, διότι ἀμφοτέροι ἦσαν νέοι, ἀμφοτέροι ὠραῖοι καὶ ἀμφοτέροι προῖκισμένοι ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς τύχης· καὶ ἐν τούτοις εἶς ἐξ αὐτῶν ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ! Οὕτω, μετ' αἰσθήματος σχεδὸν ἀποσπρόφης ἀνήγειρον λειποθυμημένην καὶ ἀποθνήσκουσαν τὴν δυστυχὴ κόρην, αἰτίαν ὀλεθρίαν συμβεβηκότος τοῦ σοῦτογ, ὀδυνηροῦ.

Μετά τινας στιγμὰς, ὁ λόρδος Περεϋ καὶ ὁ νέος λοχαγὸς ἐξῆλθον ἀμφοτέροι ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ τοῦς ἠκολούθησαν δὲ πολλοὶ νέοι, οἵτινες, μὴ ἐλπίζοντες πλέον νὰ συμβιβάζωσι τὴν ὑπόθεσιν, ἤτενον ὅλοι νὰ ἦναι μάρτυρες ταύτης. Οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ ἔμενον ἀτάραχοι καὶ κατηρεῖ· ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης ταραχῆς· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν διήρχοντο τὴν ὁδὸν, φίλος τις τοῦ λόρδου Περεϋ ἐπροχώρησε ζωηρῶς πρὸς αὐτόν.

— Περεϋ, χαγαπητέ μου λόρδε, τοῦ εἶπε μετὰ συγκινήσεως, εἶναι πολὺ ἀναξία ἡ ἔρις σας, ἀναξία δύο φρονίμων ἀνθρώπων· ἀναχιτισθεῖτε σὰς καθικετεύω· ὁ λοχαγὸς εἰν' ἔτοιμος νὰ σὰς ζητήσῃ συγγνώμην· δὲν θέλετε νὰ τὴν δεχθῆτε;

Ὁ λόρδος Περεϋ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του μετ' ὑπερψίας, ἐνῷ ὁ λοχαγὸς ἐφώνει. — Συγγνώμην... Ἐγὼ ποτὲ δὲν ζητῶ συγγνώμην. Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του βλέμμα ἄποδον.

— Μιλόρδε, ἔχετε πιστόλια εἰς τὸν οἶκόν σας; ἠρώτησε μετὰ τῆς αὐτῆς ὑπερψίας. Ἐν ἔχετε, ἂς σπεύσωμεν νὰ τελειώσωμεν τὴν μικρὰν ταύτην διαφοράν. Ὁ φίλος μου, ὁ νέος ὑπολοχαγὸς Βαλκερὴς θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν ἀταράχος ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα. — Ὡμως, ἐπειδὴ ἡ κατοικία σας κεῖται πλέον μακρὰν τῆς ἰδικῆς μου, ἐὰν θέλετε νὰ με τιμῆσετε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας, θὰ εὑρετὲ εἰς τὴν οἰκίαν μου πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

— Ἐνικατάρτος ἡ φιλάρεσκος νεᾶνις ἕκαστα τῆς ὁποίας δύο τίμιοι ἄνθρωποι μέλλουν ν' ἀλληλοκτονηθῶσιν, ἐφώνησεν ὁ λόρδος Σιγγαλάν, ὅστις ἤρχετο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς εἰς τὸν φίλον του Περεϋ.

Ἐνῷ ἐγίνοντο αἱ προετοιμασίαι τῆς μονομαχίας, εἷς ἐκ τῶν θεατῶν ἐπλησίασεν εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς Λάικας, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ λοχαγὸς ἐκοπτεν εἰς δύο ἐν σελήνιον εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων.

— Ἐὰν ἔχῃ οὕτως, εἶπεν ὁ λόρδος Περεϋ χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ παρκτηρήσουν τὸ ἐλάχιστον ἴχνος συγκινήσεως, δὲν με μένει πλέον παρὰ νὰ συντοξῶ τὴν διαθήκην μου καὶ νὰ κάμω τὰς ἐπικηδεῖσους προετοιμασίας, διότι εἶμαι μύωψ, καὶ ἡ ὑπόθεσίς μου δὲν μοὶ φαίνεται ἀμφίβηλος.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἐφάνη μεταγνοῦς, ἀπεσπάσθη τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, πληροφοροῦμαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον σηλαδεύετε ἔχει βέβαιον τὸν θάνατον. Γνωρίζετε ὅτι εἶμαι μύωψ καὶ πολὺ ἀδελγίος ἐκ φύσεως.

— Τί λοιπόν; Μιλόρδε, ποῦ θέλετε νὰ ἐλθετε; διέκοψε ζωηρῶς ὁ λοχαγὸς ἀφίνων νὰ πληνθῇ ἐπὶ τῶν χειλῶν του περιφρονητικόν τι μείδιμα· μήπως φοβησθε;

— Νὰ φοβηθῶ... διέκοψεν ὁ λόρδος Περεϋ ἀνυψῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους του. Δὲν με γνωρί-

ζετε, Κύριε, θέλω μόνον νὰ σὰς κάμω πρότασιν τινα ἥτις μοὶ φαίνεται πολὺ δίκαια, διότι τὰ ὄπλα μας δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἀνίσσα. Κατὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον διατάζετε μέχρι τοῦδε τὰ πράγματα, τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παριστᾷ μοὶ φαίνεται ἀρετὰ ἄχαρι, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ τεθῶ ἀπέναντι ἡμῶν διὰ νὰ λάβω μίαν σφαῖραν τὴν ὁποίαν πωρῶς δὲν ἐλπίζω νὰ σὰς ἀνταποδώσω. Νομίζω λοιπὸν ὅτι, ἐπειδὴ σεῖς ἐγίνετο ὁ αἷτιος τῆς ἐρίδος ταύτης, ἐπειδὴ ἡ τρέλλα σας προκάλεσε τὴν μονομαχίαν, πρέπει νὰ ἔχητε τοῦλάχιστον τύχην ὅμοιαν μετὰ τὴν ἰδικὴν μου. Ἐπιμένω λοιπὸν νὰ κτυπηθῶμεν, σῶμα πρὸς σῶμα, στῆθος πρὸς στῆθος καὶ νὰ πυροβολήσωμεν ἐκ τοῦ συστάδην. Τότε θὰ πέσωμεν ἀμφοτέροι καὶ θὰ ἀποθάνωμεν ἀμφοτέροι· σὰς φαίνεται τοῦτο εὐλογον, Κύριε;

Σιγὴ φρίκης διεδέχθη τὴν τρομερὰν ταύτην πρότασιν καὶ αὐτὸς ὁ λοχαγὸς ὑπεχώρησε γενόμενος κάτωχρος.

— Τίς φοβεῖται; ἠρώτησε τότε ὁ λόρδος Περεϋ μετὰ μειδιάματος εἰρωνικῶς.

— Ὁμι ἐγὼ, Μιλόρδε, διότι δέχομαι τὰς προτάσεις σας, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς ἐπαναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν του.

Οἱ παρευρισκόμενοι ματαίως ἐζήτησαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν φρικτὴν ταύτην μονομαχίαν, οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ ἔμειναν ἀκλόνητοι· τότε οἱ μάρτυρες ἠτοίμασαν ἰσχύως τὰς ἀναγκίας προετοιμασίας, ἀνῆψαν πολλὰ φῶτα καὶ εἰδοποιήτην τὰ δύο μέρη ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Οἱ δὲ ἐτίθησαν ἀποφασιστικῶς ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, καὶ ἐφ' ἐγνώριζον ὅτι ἀφεύκτως ἔμελλον ν' ἀποθάνωσιν, ἀλλ' ὅμως ἐθλίβον τὰς χεῖρας τῶν φίλων των μετὰ θαυμασίας ἀταραξίας καὶ γαλήνης ὡς ἂν ἤθελον τοὺς εἰπεῖ τὸ χαῖρε. Τὸ ἀποφασιστικὸν καὶ κατηρεῖς ὕψος των, ἡ ἀτάραχος καὶ ψυχρὰ φυσιογνωμία των, ἀπαθὲς ὡς ὁ θάνατος τὸν ὁποῖον περιεφρόνουν, τοὺς καθίστατο τρομεροὺς καὶ κρατεροὺς. Τὸ σημεῖον ἐδόθη.

Εἷς μόνος πυροβολισμὸς ἠκούσθη, ἐκ δὲ τοῦ κτύπου οἱ δύο ἀντίπαλοι ὠπισθοδρόμησαν βήματα τινα· οἱ φίλοι των ὤρμησαν πρὸς αὐτούς.

— Τί σημαίνει τοῦτο, ἐφώνησεν συγχρόνως ὁ λόρδος Περεϋ καὶ ὁ λοχαγὸς, αὐτὰ τὰ πιστόλια ἦσαν γεμισμένα ἀπὸ μόνην πυρίτιδα.

Καὶ ἀμφοτέροι τρέμοντες ἐκ τῆς λύσσης ἐζήτουν μεγαλοφώνως ἄλλα πιστόλια. Ματαίως οἱ φίλοι των τοὺς ἀπεδείκνουν ὅτι ἡ πασιδελος ἐνδειξις τῆς γενναϊότητος των ἱκανοποίησε τὴν τιμὴν των, καὶ ὅτι ἦτον ἀναγκαῖα ἡ συμφιλίωσις. Δὲν ἤθελον νὰ ἀκούσωσι τι, καὶ ἡ ὀργὴ των ἐφαίνετο διπλασιαζομένη.

— Βλέπετε δύο ξίφη; ἐφώνησεν ὁ νέος λόρδος ἀνασιγνῶν ὡς λέων τραυματίας. Προσοχή, Κύριε! δὲν θὰ μὰς ἀπατήσωσι καὶ τώρα.

Ὁ λοχαγὸς ἔλαβε τὸ ἰδικόν του ξίφος μετὰ παραφορᾶς θηριώδους χαρᾶς. Ἡ ἐκδίκησις, ἡ δίψα

τοῦ αἵματος ἤτραπεπεν εἰς τὰ βλέμματά των, καὶ ἀναμφιβόλως ἡ δευτέρα αὕτη συμπλοκὴ ἤθελεν ἀποβῆ τρομερὰ, ὅσον ἡ πρώτη ἐτελείωσεν εὐτυχῶς, ὅτ' αἵφνης ἡ θύρα ἤνοιξεν ὀρμητικῶς, καὶ εἰσῆλθε πρόσωπόν τι, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς περιέμενε, μεταβελὼν ἐντελῶς τὴν σκηνήν.

Ἡ Λάϊα ἔχουσα τὴν κόμην λυτήν, τὸ πρόσωπον τεταραγμένον ἀπὸ τὴν λύπην, τὰς παρειάς καὶ τὰ χεῖλη λευκὰ ὡς νεκροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα ἐν μέσῳ τῶν δύο ἀντιπάλων.

Χάριν!... χάριν!... ἔλεος!... ἔλεος... ἐφώνησεν ἀφίνουσα τὸν πλέον σπαραξικάρδιον λυγμόν. Ὡ! σὰς καθικετεύω ὡς ἤθελον ἰκετεύσει τὸν θεόν, φεισθεῖτε τῶν ἡμερῶν σας, ἐὰν θέλητε νὰ σώσετε τὰς ἰδικὰς μου... Θέλω δυνηθῆ νὰ ἐπιζήσω τοῦ θανάτου ἐνός ἐκ τῶν δύο σας, ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐγκλήματός μου δὲν θὰ μὲ φανεύσῃ ἀνηλεῶς; διότι ἐγὼ μόνη θέλω εἰσθῆ ὁ δολοφόνος, ἐμοῦ μόνης τὸ ὀλέθριον ὄπλον θὰ φέρῃ τὸ πένθος καὶ τὸν θάνατον.

Καὶ ὁμιλοῦσα οὕτως ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἐσώρετο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς πόδας τῶν δύο ἀντιζήλων, ζητοῦσα ἂν ἀποσπᾷ με τὰς σπασμωδικὰς καὶ τρεμούσας χεῖράς της, τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον ἕκαστος αὐτῶν ἐκράτει.

Ἡ σπαρακτικὴ αὕτη σκηνὴ συνεκίνησεν ἐπὶ τέλους ἐν καρδίαν τῶν δύο ἀντιπάλων.

Τότε ὁ λοχαγὸς τείνων μετ' εἰλικρινείας τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν νέον λόρδον.

— Συγχώρησόν με τοῦ, εἶπε καὶ θέλησον νὰ γίνῃς φίλος μου, διότι σὲ ἀναγνωρίζω, Μιλόρδε, ὡς ἔχοντα καρδίαν ἀξιώτιμον καὶ γενναίαν.

Ὁ Λόρδος Περὺ ἀπήντησε μετὰ προθυμίας εἰς τὴν εὐτυχὴ καὶ ἀπρόοπτον ταύτην πράξιν.

— Δέχομαι μετ' εὐτυχίας τὴν φιλίαν σου, λοχαγέ, τοῦ εἶπε, καὶ διὰ νὰ τὴν στεριώσω ἀπερνουμαι διὰ παντὸς ἐκείνην ἥτις μὰς κατέστησεν ἐχθροὺς. Κυρία Λάϊα Κάνιγγαμ, ἐξηκολούθησε ῥίπτων ἐπὶ τῆς δυστυχούς καὶ ἀείποτε γονυκλινούς νεάνιδος ψυχρὸν καὶ περιφρονητικὸν βλέμμα, σὰς ἀποδίδω τὸν λόγον σας καὶ ἀναλαμβάνω τὸν ἰδικόν μου· διότι μία φιλάρεσκος κόρη δὲν δύναται ποτὲ νὰ κατασταθῇ τιμία καὶ ἐνάρετος σύζυγος.

Καὶ ὁμιλήσας οὕτως ἀπεσώρθη εἰς ἄλλο δωματίον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τῶν φίλων του.

Ἡ δυστυχὴς Λάϊα, ἐγκαταλειφθεῖσα ὑφ' ὧλον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου τρομερὸς πυρετὸς, συνέπεια τῶν διαφορῶν συγκινήσεων τὰς ὁποίας εἶχε δοκιμάσει, τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς θλιβεράν κλίνην. Ὁ καλὸς Μολδὲν ἐσπευσε νὰ τὴν φλεβοτομήσῃ, ἀλλ' ἡ πληγὴ ἦτο πολὺ βαθεῖα, καὶ ἡ δυστυχὴς νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη ἂν ἀναλάβῃ ἐντελῶς. — Μικταίως ὁ κατατεθλιμμένος συνταγματάρχης Κίνιγγαμ τὴν ἐταξείδευσε διὰ ἂν ἀλλάξῃ κλίμα καὶ ἀέρα· μικταίως τῆς προσεφέρθησαν ὅλαι αἱ διασκεδάσεις, ἐμπραίνετο, καὶ ἐπὶ τέλους, ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔαρος ἀπεκοιμήθη διὰ παντὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δυστυχούς πατρός της.
(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ὑπὸ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ Σ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΑΤΩΝ.

Ἀγνωμοσύνη, ἀναισθησία, κατὰ διωγμός. — Ἰδοὺ

ἡ ἀπαίσιος συγκομιδὴ τῶν πειραθέντων νὰ σπείρουν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ σπόρον μεγάλων ἔργων παρὰ γόνδ, ἰδοὺ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν μεγαλοφυστέρων ἐκάστης ἐποχῆς ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα